

Подаруй місту будинки

Давайте познайомимося: студентський будівельний загін «Темп». Рік народження — 1983. Місце народження ХДУ. Місце роботи — Надим Тюменської області.

Земля все ближче і ближче... Легкий поштовх і вертоліт сіє. Ми на землі Надима. Позаду — дорога сюди. Теж незабутня: вершини Уральських гір, укриті снігом, стовп «Європа — Азія», довгі два місяці будзагонівського життя.

З чого починається загін? З товстої строї папки «Темп-83», що день від дня стає все товщою: пройдено медичний огляд, укомплектовано остаточний склад бійців загону, складено екзамен з техніки безпеки, відпрацьовано на суботниках та недільниках... Та тільки тут, у Надимі, «Темп» стверджує своє право носити ім'я СБЗ.

Надим — місто щастя. Сюди йдуть не тільки за роботою, за грошима. Північ приваблює не лише меркантильними інтересами. Ніякі гроші не можуть примусити людей мерзнути в наметах серед пісків, годувати комарів, тижнями чекати листів... Мене тепер ніхто не переконає в зворотному: люди йдуть у Надим за щастям. У кожного воно своє. Але є і спільне: будувати місто:

...Перший робочий день Чекали його боязко. Особливо ті, хто був у будзагоні вперше. Чи витримаємо? Витримали. Змогли. Усе впевненіше рухаються по стіні кельма і тертка. А потім, ще день, і ще... Такий незвичайний, такий новесенький спецодяг виявляється раптом незамінним. Уже не так болять руки від незвичної роботи.

А її вистачає. І на об'єктах. І в таборі. Прибирали територію. Робили доріжки, оформляли їдальню. І коли за оформлення табору завоювали перше місце, радість була загальною.

Нинішній трудовий семестр став для «Темпу» бойовим хрещенням. Випробуванням на стійкість, на згуртованість. У загоні лише Лена Мармара та Ірина Пришляк у СБЗ вдруже, першим загonom для них був «Комунар». Саме Іра та Лена передали нам кращі традиції комунарівців — працювати з вогником, на совість, від душі.

Робота, ще раз робота. Нелегко розказати, що ми робили. Адже звичні слова: фарбували, штукатурили, шпаклювали — нічого самі по собі не розкажуть. Зате в кінці трудового семестру готовий був прийняти маленьких надимчан новий дитячий садок. Задзвеніла дитячими голосами і вересня середня школа № 5. Бійцями СБЗ освоєно 124 тис. крб., капіталовкладень при плані 71 тис. крб. У подарунок Надимському дитячому будинку передано 50 книг. Під час днів ударної праці зароблено і перераховано 1224 крб. Прочитані лекції, відбулися

концерти художньої самодіяльності...

Задзвеніла пісня. Один із залів дитячого садка, що будувався, бійці СБЗ перетворили у концертний зал. Про рідну землю, про будзагонівське щасливе життя, про вірну дружбу співали дівчата... Аплодисменти глядачів — подарунок артистам. Так відзначили ми День будівельника.

Невелика фотографія на стіні. Темноокий хлопчина — відкрите лице, впевнений погляд. Коротка біографія почесаного бійця загону Олександра Стовби. Виконуючи свій інтернаціональний обов'язок, загинув в Афганістані. Лейтенанту Стовбі було усього 22! Яким. Комуніст, людина, закохана в життя, поет.

— І я готов, летя сквозь годы

метеоритом в синей мгле,
Гореть, сжигая все невзгоды
во имя жизни на земле...

Він трудився разом з нами на будовах Надима, зустрічав світанки над озером Янтарним, співав під гітару колос вогнища і грів біля нього руки. Олександр Стомба. Наш будзагонівський борець, друг. Його заробітну плату ми передали батькам Саші, що живуть у Дніпродзержинську...

Командир і комісар. Олена Ржаницька та Ірина Мороз. Якими вони були? Для них Північ теж була відкриттям. Звичайно, загону потрібен більш досвідченіший керівник, виробничих недоліків, організаційних неполадок, вистачало: перевантажені роботою дні змінювалися повним простоем, відсутністю будматеріалів...

Та слід відзначити головне: життя загону було цікавим.

10 липня. Перша дискотека. У нас в гостях бійці загону «Зодчий» Київського інженерно-будівельного інституту. Розповіді про рідні міста, вузи, чай, пісні під гітару.

Ось так і жили. Працювали, відпочивали, чекали листів. Дуже чекали. Вони були для нас єдиним зв'язком із Великою землею, рідними, університетом. А колосок пшениці в конверті ще зберігав тепло українського сонця і маминих рук...

В останню ніч ніхто не спав. Тріск вогнища перекликався із плюскотом хвилі в озері:

— Это очень важно — подарить земле дома.

Чтобы солнце пряталось за крышу по ночам.

— Дівчата, гляньте! Що це?

Небо палало перламутровим загравою, грало всіма кольорами райдуги. Місто щастя, міст молодості. Ти подарував нам і прощання, Надим, північне сяво. Ти залишився в нашій пам'яті своїми піщаними відкосами, поверхами новобудов, загровою північного саява на нічному небі.

Місто на березі Янтарного озера...

І. ЗАЙЦЕВА, наш спокор, борець СБЗ «Темп».